

✦ PŘEMYSLOVSKÉ KRONIKY ✦

FRANTIŠEK KALENDA

PÁN PROKLETÝCH JEZDCŮ

VYŠEHRAĐ

Pán prokletých jezdců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.ivysehrad.cz

www.albatrosmedia.cz

František Kalenda

Pán prokletých jezdců – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MŮŽE BÝT SPRAVEDLNOST SKUTEČNĚ SLEPÁ?

Rozhovor
se světem

FRANTIŠEK KALENDA
PÁN PROKLETÝCH JEZDCŮ

Detektivní příběh
z doby Přemysla Otakara I.

TŘETÍ DÍL

✦ PŘEMYSLOVSKÉ KRONIKY ✦

FRANTIŠEK KALENDA

PÁN PROKLETÝCH JEZDCŮ

VYŠEHRAÐ

ČTI ZA NÁROD'ÁK!

První stránka – a jste v národ'áku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

© František Kalenda, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3483-3

ISBN e-knihy 978-80-267-3484-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3485-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3486-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Věnováno Almě, která už skoro od narození
stejně jako tatínek miluje knížky
(i když je zatím místo čtení trhá).*

SEZNAM HLAVNÍCH POSTAV

Na císařském dvoře

Agnes z Arretia: zvědavá sestřenice císaře Fridricha

Fridrich II. Štaufský: císař Svaté říše římské, soupeř Oty IV. Brunšvického

Mikuláš z Bíliny: syn českého královského komořího a někdejší křižák ve službách císaře Fridricha

Robert z Tarentu: rytíř řádu svatého Lazara a vyšetřovatel ve službách císaře Fridricha

Smerald: ochránce paní Agnes

Tluksa ze Šlapanic: moravský rytíř ve službách císaře

Toria: astroložka a věrná přítelkyně paní Agnes

Ve Štrasburku a okolí

Andronikos z Derentó: štrasburský rychtář řeckého původu

Gabriel: novic, prý krásný jako archanděl

Gilg: jednoruký průvodce s podezřelou minulostí

Gryffyd: zavražděný velšský vyslanec

Konrád: pán donjonu nedaleko Štrasburku a vdovec marně toužící po choti

Lari: velitel stráží na Konrádově donjonu

Lenora: Gilgova zaslíbená nevěsta

Ludo z Leke: flanderský kupec s cínem a lékárnickými potřebami

Luss ze Škarpy: správkyně počestného podniku U Zrzavé hříšnice

Margit: žena kupce Lutfrida a přítelkyně zavražděného emisara

Mathilde: abatyše kláštera svaté Otýlie

Wernher: opat kláštera v Hugshofenu

Wizelin z Ersteinu: sekretář štrasburského biskupa

Ve Flandrech a po cestě do Flander

Arnulf: lučištník přezdívaný kvůli svému ostrému zraku Výrek

Ermesinda: lucemburská hraběnka a choť slavného křižáka Theobalda

Hoven: vrhač nožů

Jana Konstantinopolská: hraběnka flanderská, známá svým odporem vůči všemu francouzskému

Reginald z Lokerenu: Mikulášův přítel z mládí a vlivný měšťan v Bruggách

Wolf: zkušený stopař

Zeger: Reginaldův lékař a odborník na dobré spaní

PROLOG

*Jeho Veličenstvu Fridrichovi,
z milosti Boží králi sicilskému a císaři římskému.*

*Můj pane,
na Tvůj rozkaz jsem navštívil a důkladně prohlédl místo,
kde vypustil duši tak řečený Gryffyd, vyslanec velšského
knížete Llywelyna.*

*Byl to vskutku odporný pohled, jelikož tělo už
podléhalo rozkladu a část z něj pozřely krysy, jež nebožáka
připravily o oči, jazyk, uši i další orgány, o nichž se nesluší
psát.*

*V každém případě jsem neshledal, že by se na
barbarově smrti podílel někdo další, ježto byl nalezen
zamčený zevnitř ve své pracovně. Vylučuji rovněž úmrtí
přirozenou cestou, protože byl tak řečený Gryffyd podle
výpovědi jeho poněkud prostého služebnictva „zdravější
než hruška“ a v předvečer své smrti nejevil známky
nižádného neduhu.*

*V takovém případě mi nezbyvá než konstatovat,
že se musel dotyčný barbar stát obětí vlastních hrátek
s démonickými silami, čemuž napovídá i nalezení
podezřelého manuskriptu, psaného v jakési nesrozumitelné
hatmatilce a vázaného v materiálu, jenž mi nápadně
připomíná lidskou kůži.*

Zasílám Ti jej spolu s tímto dopisem, leč snažně Tě prosím o opatrnost. Při svém pátrání jsem se dozvěděl, že byl tak řečený Gryffyd adeptem temných umění a pokoušel se navázat spojení s jakýmsi démonem zvaným Myrddin.

Jsem si vědom Tvého zájmu o předměty podobného charakteru, ale přesto bych Ti radil manuskript co nejrychleji spálit. Co se týče barbarova těla, nechal jsem mu pro jistotu probodnout srdce kulem a pohřbít jej za hradbami Štrasburku.

Čekám na Tvé další rozkazy a očekávám Tvůj příjezd. S veškerou úctou a oddaností Tvůj nepokornější služebník,

Andronikos z Derentó

Mému věrnému Andronikovi.

Drahý příteli, děkuji Ti za zprávu ohledně smrti nebohého velšského vyslance. Je nanejvýš politováníhodná, leč přiznávám, že její neobvyklé okolnosti vzbudily mou zvědavost. Ostatně mě za ta léta dobře znáš.

Děkuji Ti také za onu překrásně iluminovanou knihu, která ovšem podle mých dvořanů není psaná démonickým jazykem, nýbrž rodnou velštinou nebohého pana Gryffyda. Už jsem poslal zprávu ke dvoru knížete Llywelyna s vyjádřením soustrasti a žádostí o nového emisara. Snad mi brzy vyhoví a další Velšan mi rozluští záhadný manuskript svého zesnulého krajana. To čekání mi nedává spát!

Co se týče Tvého podezření ohledně ďábelských příčin smrti pana Gryffyda, беру je zcela vážně. Pro jejich ověření a zároveň vyloučení přízemnějších okolností za Tebou posílám muže nanejvýš zkušeného v oblasti vyšetřování podezřelých úmrtí.

Pán Robert z Tarentu má mé plné pověření vést pátrání, kamkoli ho jen zavede. Od Tebe, můj drahý příteli, pak očekávám, že mu budeš ve všem nápomocen a všemi silami přispěješ k nalezení pravdy, ať už je jakkoli prostá, nebo naopak šokující. Neskrývám, že doufám spíše ve druhé vyústění.

Ať Tě provází Prozřetelnost, a jak připomíná velký Avicenna, vyvaruj se pití studené vody po jídle.

*Per manum Petrican cellari nostri fidelli,
Fridericus Imperator Romanorum*

I

„Pán z Tarentu? Jaká čest,“ usmál se strojeně Řek s pečlivě zastřiženým vousem, ze kterého byl cítit silný parfém. Robert okamžitě věděl, že nemluví pravdu. „Jsem Andronikos z Derentó, zástupce Jeho Veličenstva císaře ve Štrasburku.“

Naparfémovaný muž si od něj držel odstup, na což byl Robert jako malomocný zvyklý. Zároveň mu ale většinou vzhledem k jeho postavení v řádu svatého Lazara lidé vyjadřovali určitou úctu, zvláště pak když přicházel s pověřením českého krále, nebo v tomto případě dokonce samotného císaře Svaté říše římské. Z Andronikových očí však sálalo takřka neskrývané pohrdání smíšené s bytostným odporem.

„Potěšení je na mojí straně,“ zalhal i Robert. „Pocházíš z Derentó, tedy Otranta? To jsme skoro sousedé.“

„Sousedé...“ Andronikos to slovo takřka vyplivl. „Samozřejmě, jen s tím rozdílem, že moje rodina žije ve městě od dob Archimédových. Zatímco ta tvoje...“

„Od dob mého praděda, který do oblasti přišel ve službách vévody de Hauteville,“ doplnil lazarián beze studu. Tak v tomhle je problém, pomyslel si. Nejde o můj zdravotní stav, ale o původ. Normani byli pro sicilské Řeky přinejmenším stejně nenávidění okupanti jako Saracéni – a rozhodně je považovali za větší barbary.

„Jaká čest,“ zopakoval císařův zástupce s ještě větším odporem, a přestože byl Robert pokročilého věku a na první pohled mizerného zdravotního stavu, neobtěžoval se mu ani nabídnout

stoličku k sezení nebo mu po dlouhé cestě z Basileje nechat přinést občerstvení.

Čas odhodit rukavičky, rozhodl se lazarián.

„Nařídíš služebnictvu, aby mi v mojí komnatě připravilo horkou lázeň a něco k snědku, nutně si potřebuji odpočinout,“ oznámil Řekovi. „Zítřka mě zavedeš na místo činu a vysvětlíš mi, jak jsi došel ke svým geniálním závěrům ohledně smrti pana Gryffyda.“

Naivní hlupáci, pomyslel si Gurge a sotva potlačil nutkání si odplivnout. Vetrít se do jejich pevnosti bylo snazší než ukrást dítěti dřevěného koníka – stačilo předstírat znaveného křižáka, který se po letech vrací domů ze Svaté země, a ještě ho skoro prosili, aby přenocoval v jednom z jejich hostinských pokojů.

Sice se vyptávali na novinky z dalekých krajín, o kterých neměl ani páru, ale představitost mu na rozdíl od grošů nikdy nechyběla. A tak se bohapustě prolhal k misce notně oslazené ovesné kaše, teplému lůžku ve společnosti dalších poutníků, a především do blízkosti muže, kterého měl zavraždit.

A přesně to hodlal dnes v noci udělat.

Samozřejmě nebylo nijak těžké zjistit, že přebývá ve špitálu – vždyť byl těžce zraněný, upoutaný na lůžko, a podle johanitů celé dny i noci blouznil v nekonečném spánku. Ošetřovatelé jej podle vlastních slov chodili krmit a dávali pozor na to, aby si neublížil, ale jistě neměli důvod se s pacientem obtěžovat uprostřed noci. A kdyby se přece náhodou nějaký zdravotník objevil, Gurge byl připraven ho vykuchat stejně jako muže, za jehož smrt mu zaplatili. Ukončit život někoho, kdo tráví své dny péčí o mrzáky a prodlužuje jejich trápení, mu mohlo přinést jedině potěšení.

Plížil se nočními chodbami konventu jako stín, tišší než myši, které občas vyběhly z děr hledat zbytky potravy, nebo kočky pověřené jejich lovem. Odjakživa dobře viděl ve tmě, což byl Boží dar, který ho předurčil k jeho povolání a umožnil Gurgeho rodu po staletích konečně uniknout z chudoby. Jeho otec byl havíř, stejně jako otec jeho otce a otec jeho děda. Zato on... on byl ve

službách mocného a bohatého pána, pro kterého vykonával důležitou a dobře zaplacenou práci. Byl *někdo*. A jeho děti budou mít díky němu život, o jakém se jeho předkům ani nesnilo.

Hostinské komnaty spojovala s částí komendy vyhrazenou špitálu dlouhá křížová chodba, z jedné strany otevřená do rajske zahrady. Gurge by se za jiných okolností ve studeném nočním vzduchu třásl zimou, jenže teď ho hřálo vzrušení z toho, že má svoji oběť na dosah – a působil i kalíšek vinné pálenky, který vypil předtím, než opustil pokoj s ostatními spícími poutníky. Hloupí johanité mu dokonce sdělili přesné umístění komnaty jeho oběti: hned vedle dveří vedoucích do kostela.

Na místě vytáhl z boty malý obušek, který předtím před johanity ukryl, když jim musel pro vpuštění do komendy odevzdat svůj tesák a sekeru.

Jistě, mohl stejně tak dobře propašovat otrávenou dýku, ale jejímu používání nikdy nepřišel na chuť. Vzít život pouhým bodnutím a následně utéct mu zkrátka nepřinášelo takové potěšení jako pár dobře mířených úderů přímo do spánku.

Políbil svůj obušek pro štěstí a krátce se pomodlil, aby mu Bůh dopřál úspěchu a sjednané odměny. Pak vzal neslyšně za kliku, vklouzl dovnitř a nechal za sebou dveře jen maličko pootevřené, aby do temné komnaty proniklo alespoň trochu měsíčního světla. Nic víc jeho kočičí oči nepotřebovaly, během několika okamžiků se rozkoukaly.

Spatřil před sebou obrys lůžka, na kterém bez hnutí leželo tělo – bezpochyby jeho oběť. Napřímil se, aby se protáhl, tady je snad nikdo rušit nebude. Jestlipak mu pán neprojevuje spíš milosrdenství? napadlo ho. Proč panchartovi ulehčovat trápení po tom všem, co provedl on i jeho otec?

Pokrčil rameny. Nebyl tu od toho, aby se zamýšlel nad úvahami urozených. Byl jejich prodloužená paže, ne hlava. Přistoupil blíž, obušek zdvižený vysoko nad hlavou.

„Hrabě z Habsburku posílá pozdravy,“ zašeptal do hrobového ticha.

„To je od něj šlechetné,“ odpověděl mu hlas z rohu místnosti. „Císař si je určitě rád poslechne.“

Gurge se prudce otočil, připravený se bránit, nečekal však, že úder přijde od postele. Zavrával, k zemi ho ale srazila až další rána. Někdo mu vykroutil obušek ze sevřených prstů a naklonil se k němu.

„Hledal jsi mě?“ zašeptal mu tentýž hlas do ucha. „Tak tady mě máš. Jsem Mikuláš z Bíliny a potěšení je na mé straně.“

„Veličenstvo.“

Mikuláš se pokusil uklonit tak hluboce, jak mu to jen jeho zranění dovolovalo. Rána na hrudi se podle jeho pečovatelů sice hojila, stále však při každém prudším pohybu bolela jako čert. Navíc se cítil slabý, nesnesitelně slabý.

Ale byl naživu.

„Nemusíš se mi klanět, pane z Bíliny,“ ujistil ho Fridrich Štaufský – nejen z vůle Boží, ale i s vydatnou pomocí českého krále císař Svaté říše římské. Nebo alespoň jeden ze dvou soupeřících císařů. „Posaď se,“ vyzval ho a ukázal na sametem polstrovanou stoličku.

Sám zůstal stát, aby jim nalil do křišťálových pohárů víno, což se vzhledem k jejich nerovnému postavení ani trochu neslušelo. Ale kdo byl on, aby poučoval samotného císaře?

„Vyslechli jsme tvého vraha,“ pokračoval Fridrich dřív, než se Mikuláš stačil zeptat. „Je to hrdlořez, ale musí být prostého ducha, že se nechal tak snadno nachytat.“

Nevěřicně se tomu zasmál a Mikuláš musel připustit, že ani on nemohl uvěřit svému štěstí. Johanité si dávali zatraceně dobrý pozor na to, koho mezi sebe vpustili, a každého poutníka pečlivě prověřovali i pozorovali. Robert je navíc dopředu upozornil, že se Habsburkové budou chtít mstít. Vrah se tedy sám zapletl do pavučiny a ani si to neuvědomil, dokud nebylo příliš pozdě.

„Přiznal se?“

„Zazpíval jako slavík. I když ne tak vysoko, jak bude zpívat po našem... rozhovoru.“

Mikuláš se otrásl, zatímco císař jen pokrčil rameny.

„Může to působit krutě, ale ujišťuji tě, že jsem testikula nařídil odstranit z čistě vědeckých důvodů, ne pro potěšení. Vždycky jsem si přál řádně prostudovat, jak se kastráti liší od nás ostatních a co z nich dělá tak vynikající služebníky byzantských panovníků. Teď se naskytla skvělá příležitost. Ostatně je to pořád milosrdnější, než kdybych ho nechal popravit, jak by si bezpochyby zasloužil.“

„Jak pravíš, Veličenstvo.“

„Ale k věci. Ničema se přiznal, že skutečně slouží hraběti z Habsburku, který se chtěl pomstít za zranění svého syna při tom úžasném turnaji v Basileji. Jaká škoda, že ses ho nemohl zúčastnit, byla to neskutečná podívaná.“

„Vskutku škoda,“ zamumlal Mikuláš a zahanbeně sklopil zrak. Nechal se vážně zranit jinou najatou vražedkyní Habsburků, když jako hlupák naletěl její hře na oběť. A draze za to zaplatil týdny strávenými na lůžku i bolestí, která jej přes silné johanitské vývary stále trápila.

„Syn za syna, chápu,“ pokračoval Fridrich, který sám zatím neměl ani ženu, natožpak děti. „Ale přesto je to zcela nepřijatelné chování, které nemohu u svého dvora trpět. Hraběti jsem nařídil, aby se vrátil na své panství, a dal mu jasně najevo, že je krevní msta vašich rodů u konce. Snad mohu předpokládat, že tomu rozumíš i ty sám?“

„O tom nemusíš mít pochyb, Veličenstvo,“ odvětil Mikuláš, ačkoli by proklatému Habsburkovi s potěšením zakroutil krkem. Ale kdo ví, třeba se ještě naskytne příležitost.

„A tvůj otec?“

„Za svého otce mluvit nemohu,“ připustil Mikuláš. „Ale jak víš, odjel na druhý konec říše, do Prahy, doručit českému králi tvou vzácnou relikvii. Určitě se nebude v nejbližší době vracet a rozhodně nemá ve zvyku vyřizovat si účty tím, že by si na dálku najímal vrahy.“

Při vzpomínce na otce se neubráníl povzdechu, i když ho ani v nejmenším nepřekvapilo, že odjel dávno předtím, než se Mikuláš začal uzdravovat. Povinnost vůči panovníkovi pro

něj byla vždycky na prvním místě – ne rodina, natožpak jeho nevyvedený prvorozený syn.

„Tvůj otec působí jako čestný člověk,“ připustil císař. „Nesmírně nudný a zádumčivý, ale čestný. Chceš za ním vyrazit do Prahy? Vrátit se ke dvoru krále Přemysla? Přirozeně až potom, co nabereš víc sil.“

Mikuláš se nad tím zamyslel. Toužil se připojit k otci, se kterým se teprve v poslední době po letech sblížil. Navíc se zavázal svou službou českému panovníkovi, přestože už za krátkou dobu stihl zklamat jeho očekávání. Jenže zatímco byl nemocný, do císařových služeb vstoupil jeho nejlepší přítel Robert z Tarentu, po jehož boku bojoval ve Svaté zemi a vyšetřoval vraždy v Českém království. A ten s Fridrichovým pověřením odjel do Štrasburku.

„Určitě se vrátím do Čech,“ připustil. „Ale ještě předtím bych rád Robertovi pomohl s vyšetřováním. Pokud mi to ovšem dovolíš, Výsosti.“

Císaři zajiskřilo v očích. „O tom nepochybuji, pane Mikuláši. Z vyprávění tvého malomocného druhá jsem pochopil, že jste nerozlučná dvojice. Kdy budeš schopný vyrazit na cestu?“

„Třeba hned,“ prohlásil Mikuláš. Ačkoli nebyl v nejlepším stavu, měl už polehávání plné zuby. Bylo načase se nadýchat čerstvého vzduchu.

„Výborně. Zítra vyrážíme na západ, na území francouzského krále Filipa. A Štrasburk je po cestě. Budu rád, když se ke mně připojíš.“

Prokletá zima, pomyslel si Robert a vrhl vyčítavý pohled k nebesům pokrytým neprostupnou hradbou mraků, které se s blížícím rozbřeskem zbarvovaly do ruda. V Akkonu, hlavním městě Jeruzalémského království, kde strávil ve službách Lazarova řádu nespočet posledních let, bývala polovina listopadu pomalu nejpříjemnějším obdobím roku. Tatam byla nesnesitelná letní vedra, v noci ještě nebylo příliš chladno a od moře vál osvěžující vítr vonící solí.

Jenže o něčem takovém si mohl tady, na sever od Alp, nechat jenom zdát. Přestože se tu z nějakého záhadného důvodu dařilo vinné révě, nebylo počasí v Alsasku o mnoho přívětivější než v Českých zemích, kde na podzim už jednou málem umrzl při přechodu horským průsmykem do Bavorska. V posledních dnech několikrát mírně zasněžilo a zamrzlé bahno v ulicích Štrasburku dávalo tušit, že se blíží pořádná chumelenice.

Hlavně ať mě nezastihne někde na cestě, poprosil v duchu Hospodina, aby měl trochu slitování se svým věkem i zdravím sešlým služebníkem.

„Nehostinné místo, že ano?“ postěžoval si namísto pozdravu Andronikos, který nechal unaveného lazariána zlomyslně vytáhnout z postele ještě před svítáním. „I když ty musíš být na chlad zvyklý. Slyšel jsem, že barbaři nechávají v zemích tvých předků novorozence přes noc ve sněhu, aby se otužili.“

„V Normandii určitě ne,“ odtušil Robert. „A pokud mluvíš o ještě dávnější domovině, obávám se, že jsme od té doby naši severskou krev příliš rozředili pitím dobrého vína pod žhnoucím italským sluncem.“

Řek si povzdechl. „To žhnoucí slunce mi tady nesnesitelně chybí,“ připustil. „Jenže nám nezbývá než plnit rozkazy našeho pána.“

Robert se chabě usmál a měl pocit, že mu zmrzlé rty brzy odpadnou stejně jako předtím několik prstů na nohou i na rukou. „S tím se nedá polemizovat.“

Dům mrtvého vyslance díkybohu nebyl daleko, ani nestálo za to osedlat koně. Bydlel v úzkém dvoupatrovém domku sevřeném mezi dvěma většimi usedlostmi, sotva několik ulic od katedrály Panny Marie, která právě z iniciativy místního biskupa Jindřicha procházela monumentální dostavbou v nejmodernějším francouzském stylu.

„Koho měl za sousedy?“ zeptal se lazarián. „Další emisary?“

Andronikos zavrtěl hlavou. „Velšský kníže pana Gryffyda podle všeho nevybavil takovými prostředky jako jiní velmoži. Většina ostatních vyslanců si může dovolit bydlet na břehu řeky, ale Velšan skončil tady, mezi soukeníkem a pivovarníkem.“

„Soukeník ani pivovarník si ovšem nežijí zle,“ poznamenal Robert s pohledem upřeným na nově omítnuté hrázděné stavby.

„Místní měšťané se topí v penězích, ne náhodou se všude něco staví. A biskup Jindřich není hlupák, hned přešel na Fridrichovu stranu a ušetřil svoje poddané válečného utrpení.“ Řek pokrčil rameny a zabušil na dveře. „Otevřete, jménem Jeho Vysosti císaře a Jeho Milosti biskupa!“

Čekání na odpověď připadalo Robertovi v mrazivém ránu jako věčnost. Několik okamžiků po dalším, ještě výhrůžnějším zabušení se ale ve dveřích konečně objevila vrásčitá mužská tvář s rozčuchanými prošedivělými vlasy. Muž se na ně díval zmatenýma zarudlýma očima a lazarián z něj ucítil zápach alkoholu ještě dřív, než otevřel ústa.

„Vzácný pán Andronikos,“ zachroptěl nejistě, jako by se stále snažil utříbit si v hlavě myšlenky. „A ty...“

Na Roberta se zadíval se směsicí zmatení a odporu. Aspoň mi rovnou neplivl do obličeje, pomyslel si lazarián.

„Jsem komtur pražské komendy řádu svatého Lazara,“ představil se, aby trochu umenšil starcovo zhnusení. Příslušnost k lazariánům a křížácká minulost mu u většiny alespoň trochu slušných křesťanů dodávala na úctyhodnosti, ačkoli odpor k jeho nemoci nikdy úplně nepřekonala.

„Z Prahy...“ zopakoval stařec a sražil obočí, jak se v paměti marně snažil dohledat, kde by se takové podivně pojmenované město mohlo nacházet.

„Ale tady je s pověřením Jeho Veličenstva císaře,“ doplnil Řek. „Ukážeš mu, kde jsi našel tělo svého pána, a řekneš mu všechno, co jsi řekl mně.“

„A možná i něco navíc,“ usmál se Robert. „Vpustíš nás dovnitř? Ještě chvíli budu postávat venku a umrznou mi uši.“

Stařec si pro sebe cosi zamumlal a ustoupil jim z cesty. Robert ihned udeřil do pahýlu nosu zatuchlý pach plísně a z vlhkého vzduchu ho rozbolely klouby.

„Proboha, zatop v kamnech!“ nařídil, protože uvnitř nebylo o moc větší teplo než venku.

„A připrav nám něco k pití, nejlépe svažené víno,“ doplnil Andronikos a promnul si prsty v kožených rukavicích.

Nevrlý stařík je zavedl do jídelny v přízemí a zmizel v kuchyni. Dům působil zanedbaně. Robert si všiml nevyčištěných skvrn po rozlitém vínu na podlaze, na kraji stolu se vršilo neumyté nádobí.

Ztišil hlas a obrátil se na Andronika. „Tenhle grobián byl sluha zavražděného?“ ujistil se.

Řek přisvědčil. „Měl i kuchařku, ale ta už si mezitím našla práci v jiné domácnosti. Tady Elje zůstává na místě, dokud velšský kníže nevyšle dalšího vyslance.“

„Ten se bude divit, co tu najde.“

Elje se zanedlouho zjevil s měděným podnosem a podal oběma mužům poháry s horkou tekutinou, ze které stoupala příjemná vůně hřebíčku.

Postavil se do kouta, ale Robert ho vyzval, aby se k nim posadil. Stařec si opatrně sedl na druhý konec stolu.

„Jak dlouho jsi sloužil panu Gryffydovi?“ začal s vyptáváním.

„Moc dlouho ne. Pár týdnů.“

„Velšský vyslanec si dům ve Štrasburku pronajal teprve v září,“ doplnil Řek. „Vím to, protože ve stejnou dobu přešel biskup na stranu císaře a Fridrich mě sem vyslal, abych ho zastupoval. Hned vzápětí sem přesídlila část diplomatů, jelikož se město nachází v blízkosti hradu Hawena, kde Jeho Veličenstvo často pobývá a přijímá hosty.“

Robert se na něj chladně usmál. „Děkuji, ale rád bych si teď promluvil s Eljou, a ne s tebou.“

Andronikos odvrátil zrak, ve kterém se zračila uražená pýcha. „Jistě...“ zamumlal.

„Co jsi dělal předtím?“ obrátil se Robert znovu na staříka.

Elje zmateně zamrkal, jako kdyby nečekal, že se ho někdo bude vyptávat na něco tak zjevného.

„Přirozeně posluhoval dalším nájemcům před ním. Moje rodina je od nepaměti ve službách hrabat z Hohenbergu. Mají ve městě několik domů i nedaleký hrad Ortenberg, kde slouží můj

nejstarší syn.“ Při těch slovech se starci zarudlé oči zaleskly hrdostí.

„Jak na tebe Velšan působil? Byl něčím jiný než předchozí nájemníci?“

Elje se nadechl k odpovědi, ale vzápětí se zarazil, jako by si nebyl jistý, kolik toho může říct.

„Mluv otevřeně,“ vyzval ho Andronikos. „Nikdo tě za to nepotrestá.“

Stařec přikývl. „O mrtvých jen dobře, ale pan Gryffyd byl pomatenec. Není divu, že si ho Lucifer vzal zpátky rovnou do pekla. Sloužil jsem mu věrně, byla to moje povinnost vůči panu hraběti Burkhardovi z Hohenbergu. Ale zuby jsem přitom musel pěkně zatínat.“ Aby to dokázal, vycenil zbytky chrupu potřísněného vinnými skvrnami.

Takže tady máme původce toho nesmyslu o démonických silách, pomyslel si Robert.

„Co dělal tak pomateného?“ zeptal se nahlas. „Kreslil na zem pentagramy a obětoval ďáblu kozly?“

„Dost možná, vždycky se zamykal ve své pracovně a pak se odtamtud ozývaly divné zvuky. Hlavně zpěv, občas křik, někdy jen recitace v tom jeho divném jazyku. Často to trvalo celé hodiny! Vůbec nechápu, co na něm viděla...“

Lazarián zpozorněl. „Měl snad nějakou přítelkyni? Milenku?“

Stařík zavrtal oči do země, zato ty Andronikovy na něj zlostně hleděly. Zřejmě nechtěně prozradil něco, co neměl.

„Je vdaná?“ dovtípil se. „Za někoho významného?“

Řek se vložil do hovoru dřív, než sluha stačil odpovědět. „Musíme se věnovat klevetám?“ postěžoval si. „S Gryffydovým úmrtím to nemá nic společného.“

„O tom rozhodnu já,“ opáčil Robert. „A určitě tu ženu budu muset vyslechnout, samozřejmě diskrétně.“

Andronikos se chystal něco namítnout, ale tentokrát byl rychlejší Elje. „Sblížila se s ním paní Margit. Žena Luitfrida, který do města dováží koření až z dalekého Orientu. Čas od času sem za ním chodila a občas spolu chodili někam ven, uprostřed noci, aby je nikdo nepoznal.“

„A přesto si o tom povídali i vrabci na střeše,“ dodal otráveně Andronikos.

„V tom případě musí být její manžel rád, že klevety ustaly.“

Řek ho probodl pohledem. „Nevidím důvod podezřívát tak spořádaného měšřana, jako je Luitfrid.“

„Ale jistě, to by mě ani nenapadlo,“ uklidnil ho lazarián, který se jen s obtížemi snažil nedat najevo, jakou má radost. Stačilo si promluvit se sluhou zemřelého a už měl prvního podezřelého.

Možná že Andronikos není jen hlupák, jak jsem si původně myslel, prolétlo mu hlavou. Podle té nervózní reakce může stejně dobře Luitfrida krýt. Jenže proč by to dělal? Kvůli penězům? Není přece místní a určitě ho s kupcem nepojí rodová pouta ani obchodní zájmy.

Dopil pohár svařeného vína, které mu aspoň trochu rozproudilo krev v žilách, a vstal. „Později mi nadiktuješ seznam všech dalších lidí, se kterými se náš Velšan stýkal,“ nařídil Eljemu. „A zejména těch, které potkal těsně před smrtí. Teď nás ale zaveď do komnaty, kde jste ho našli mrtvého.“

Gryffydova pracovna se nacházela v prvním patře a Robert ji okamžitě poznal podle rozbitých pantů dveří.

„Musel jsem na pomoc zavolat syny, aby je vyrazili,“ vysvětlil stařec. „Pan Gryffyd se často zamykal na celé hodiny, nechtěl jsem ho rušit. Když se ale z pokoje začal linout smrad, říkal jsem si, že to bude lepší zkontrolovat.“

To tě napadlo brzy, ušklíbl se v duchu lazarián. „Po jak dlouhé době to bylo?“ zeptal se nahlas.

„Nesl jsem mu večeri v pátek po setmění a dveře jsme vyrazili v neděli ráno, takže...“

„Proboha.“ Robert se otrásl. „Co bylo s Velšanem, když jste si prorazili cestu dovnitř?“

„Ležel támhle na zemi.“ Elje ukázal ke krbu. „Nadmutý jak koza a pěkně si na něm už stihly pochutnat mouchy i krysy. A jak páchl!“

Stařec se při té vzpomínce pokřičoval.

Puch smrti z komnaty skutečně zcela nevyvanul, přestože Robert předpokládal, že se po odstranění mrtvoly někdo alespoň obtěžoval vytřít podlahu a umýt zdi.

Vstoupil, aby si místo Velšanova posledního vydechnutí prohlédl zblízka. Světlo dovnitř pronikalo malým okénkem, okenice nikdo nezavřel, a tak vítr rozfoukal svitky pergamenu po stole, další se povalovaly na zemi. Když se k nim Robert naklonil, zjistil, že většina je napsaná nerozluštěitelným mateřským jazykem zavražděného. Pak si ale povšiml i několika textů v latině.

„Všechny je sesbírej do pytle nebo nějaké kožené brašny,“ nařídil Eljemu. „Odnesu si je k prostudování.“

„Nejspíš v nich budou jen samé čáry,“ zavrčel Andronikos.

„V tom případě bych je samozřejmě odevzdal církvi,“ odtušil lazarián.

Natáhl se pod stůl, kde pod několika svitky pergamenu objevil loutnu. Byla od pohledu krásně vyřezávaná, snad z třešňového dřeva, a Robert se podivil, že ji Eljeho nenapadlo prodat. Snad se obávali, že i ji tíží nějaká kletba?

Vzal nástroj do ruky, aby na něj zadrnkal, a vybavily se mu lekce, které musel absolvovat ještě jako mladík. Otcí se takové ženské dovednosti zdály jako zbytečná ztráta času, avšak jeho matka byla v tomto ohledu neoblomná. Mladý muž se musel umět nejen ohánět mečem a kopím nebo jezdit na koni, ale i plynule číst a recitovat latinsky, skládat básně nebo hrát na hudební nástroj. A existuje snad instrument vznešenější než právě loutna?

Tento nástroj se zabavuje jako důkazní materiál, pomyslel si v duchu a s obtížemi se narovnal.

„Ještě tu byla ta ďábelská kniha, kterou jsem poslal císaři,“ připomněl Andronikos, který lazariána pozoroval povýšeneckým pohledem někoho, kdo by se určitě nešpinil nějakým ubohým shromažďováním důkazů. „Chybělo v ní několik stránek.“

„Belzebub si je jistě vzal s sebou do pekla,“ zamumlal spíš pro sebe Elje.

„Kdo ví, možná to tak je,“ opáčil Robert. „Nebo je někdo vytrhl. Dost možná právě ten, kdo Velšana zavraždil.“

„Jak by ho mohl někdo zavraždit?“ vyprskl Řek. „Byl tady zamčený. Zevnitř!“

Nebo to tak alespoň služebnictvo tvrdí, pomyslel si lazarián. Bůhví, jestli se na zločinu přímo nepodílelo.

„Někdo mohl mít další klíč,“ prohlásil nahlas. „Nebo sem proniknout oknem.“

Přistoupil k otevřené okenici a pohlédl dolů na ulici, která byla vzhledem k mrazu poloprázdná. Kdyby si sem někdo uprostřed noci přistavil žebřík...

Andronikos nevěřicně zavrtěl hlavou. „Ledaže by ho zabilo dítě, nikdo jiný by se tak malým okýnkem neprotáhl.“

„Nebo liliput,“ nadhodil Robert. Nebylo by to poprvé, kdy by měl co do činění s trpasličím zločincem.

„U svatého Basila, sprádáš šílené výmysly,“ obořil se na něj Řek.

Lazarián se pousmál. „Ne šílenější než tvrzení o démonech a nadpřirozených silách, milý krajane. Ale kdo ví, třeba máš pravdu. Uvidíme, co se dozvíme v příštích dnech.“ Znovu se rozhlédl po místnosti, aby se ujistil, že mu nic neuniklo. Už už se chystal k odchodu, ale pak si na stole všiml nádoby vyrobené z lesního skla.

Měla rozšířené dno, které zdobil barevně vymalovaný motiv lovu, skleněná zátka ležela kousek stranou. Když k ní přistoupil, aby si ji řádně prohlédl, uviděl, že v ní ještě zbývá trocha tekutiny. Opatrně přičichl: voněla zázvorem, pepřem, jalovcem a rozmarýnem. Potlačil touhu nápoj ochutnat.

„Tohle si přivezl z domova?“ obrátil se na Eljeho.

„Ne, pane, to dostal darem. Od paní Margit.“

Když mu císař nabídl, aby ho část cesty do Francie doprovodil, Mikuláš se domníval, že pojedje přímo po boku Fridricha a jeho nejbližších dvořanů. Představoval si, že se s císařem Svaté říše římské sblíží podobně, jako se mu to podařilo s českým králem. Jenže i kdyby to Fridrich původně zamýšlel, brzy mu došlo, že zraněný Mikuláš nemá šanci držet s jeho tempem krok.

Na schůzku s následníkem francouzského trůnu se chtěl císař dostavit co nejrychleji, a především nepříliš nápadně, na cestách se přece jen stále pohybovala vojska velmožů loajálních Otovi Brunšvickému. A tak Mikuláš skončil v druhé, neskonale pomalejší družině, která měla dopravit část Fridrichova doprovodu na Hawenu a přitom odvést pozornost případných útočníků od císařových jezdců.

Kromě několika dalších šlechticů, kteří byli příliš staří a nemocní nebo podobně jako Mikuláš utrhli nějaké zranění, se jejich družina skládala zejména z významných dam. Mikuláš se už za prvních pár hodin pozvolné jízdy stihl seznámit s nespočtem manželek a sester nejvýznamnějších Fridrichových podporovatelů, z nichž alespoň některé věrohodně předstíraly lítost nad jeho zraněními, zatímco jiné dávaly okatě najevo své pohrdání jakýmsi českým rytířem, který se musel na basilejském klání nechat zastoupit svým otcem.

Největší zájem o něj kupodivu projevovala zdaleka nejvýznamnější žena celé výpravy, Fridrichova sestřenka Agnes, kterou poprvé spatřil před několika týdny na císařově opulentním banketu. Bledá kráska se zelenýma očima, ve kterých to vždycky jiskřilo, se k němu i se svým početným doprovodem připojila na louce před městem Mylhúzy, kde je muži štrasburského biskupa pohostili vydatným obědem.

Rychle se rozrůstající Mylhúzy bývaly sice ceněným císařovým majetkem, Fridrich je však předal do biskupových rukou výměnou za podporu ve válce. Ztratil tak město, ale zato získal důležitého spojence – a oni měli prakticky po celé trase zajištěné občerstvení i dodatečnou ochranu biskupových vazalů.

Pod palbou zvědavých dotazů paní Agnes si Mikuláš připadal tak trochu jako zajímavý exponát, snad něco, co chtěla

šlechtična zařadit do své sbírky kuriozit – v tomto ohledu se nápadně podobala svému bratranci.

„Jaká je Konstantinopol?“ toužila vyzvědět poté, co se detailně vyptala na jeho členství v obávaném i obdivovaném řádu svatého Lazara. „Je tak obrovská, jak se říká? Že se rozprostírá po obou koncích Zlatého rohu, kam až oko dohlédne?“

„Vypadala nekonečná,“ odpověděl Mikuláš s jen těžko skrývaným pocitem hanby. „Jak víš, byl jsem jedním z křižáků, kteří město dobyli.“ A vyplenili, dodal v duchu. „Když padlo do našich rukou, velká část obyvatel se rozhodla odejít.“ Utekla nebo jsme ji zmasakrovali. „Spousta domů, a dokonce i chrámů lehlo popelem. Řada dalších zůstala opuštěná. Konstantinopol už je dnes jen stínem své dřívější velikosti, má paní.“

Agnes se zatvářila roztrpčeně. „Jaká škoda. Slyšela jsem, že se konstantinopolští Řekové na vrcholu svých sil dopouštěli snad ještě větších nemravností než pohanští Římané. Že spolu obcovali muži, ženy, dokonce i zvířata.“

Mikuláš znechuceně odvrátil tvář. „Ano, to jsem také slyšel. Hlavně z úst Benátčanů, když nás přesvědčovali, abychom na město našich křesťanských bratrů zaútočili, přestože jsme se zavázali znovu dobýt ztracený Jeruzalém. Ale nikdy jsme nic podobného neobjevili, alespoň ne nic horšího, než čeho se dopouští zvrhlíci v každém větším městě na Západě.“ Nebo v údajné *Svaté zemi*, dodal v duchu.

„Jaká škoda,“ zopakovala Agnes. „Bratránek se odjakživa domnívá, bůhvíjaká tajemství neskrývají Řekové nebo mohamedáni. Dost možná jsou to všechno podobné výmysly...“

„Chudákovi se hlavou vždycky ženou ty nejdivočejší představy, když se dívá boháčovi do zavřených okenic,“ ozvala se žena z Agnesina doprovodu, která do té doby mlčela, takže se Mikuláš domníval, že je buď němá, nebo neumí latinsky víc než několik slov.

Trochu se za to zastyděl, protože jeho předpoklady vycházely zejména z toho, jakou měla ta žena barvu kůže: černou jako Madona z Rocamadouru. V Levantě i v zemích dobytých na řeckém císaři už řadu takových dívek spatřil, ovšem všechny

do jedné to byly otrokyně, které se málokdo obtěžoval naučit mluvit civilizovaným jazykem.

Zdalo se však, že pokud je tahle žena Agnesinou otrokyní, pak se jí paní postarala o dobré vzdělání – hovořila takřka bez přízvuku a vyzařovalo z ní sebevědomí, jaké u nesvobodných dosud nepozoroval.

„Tomu ty jistě dobře rozumíš, Torio,“ ušklíbla se na ni Agnes. „Nebyl tvůj otec rybář?“

„Lodní tesař,“ opravila ji dívka, která k Mikulášovu překvapení neuhnula pohledem ani nezavrtala oči do země. Ne, to nemůže být otrokyně, prolétlo mu hlavou. Dobře věděl, jaký trest mohl nesvobodného člověka čekat za prostořekost.

„No vidíš, taková hrůza,“ otrásla se při té představě Agnes. „Ještě že tě Prozřetelnost zavedla ke mně.“

Toria se usmála. „Je to vskutku štěstí,“ přisvědčila a Mikuláš z jejího úsměvu nedokázal vyčíst, jestli to nebyla jen dobře skrývaná ironie. „Bůh ví, kde bych dnes byla, kdyby sis mě nevzala k sobě.“

„To vím úplně přesně. Věřila bys z ruky nešťastným cizincům, které nepříznivý vítr donutil zakotvit na tom vašem strašlivém ostrově. Jakže se jmenoval?“

„Ghawdex. Vy cizinci mu říkáte Gaulos,“ odpověděla Toria s neskrývanou hrdostí. Nezdálo se, že by se za svůj chudý původ styděla, a Mikuláš se marně snažil rozpomenout, kde se ostrov může nacházet – nejspíš někde daleko na jihu, na samém okraji křesťanského světa.

Agnes naznačila zívnutí. „Už teď jsem to zapomněla. Pane Mikuláši, zachraň mě nějakou zajímavou historkou.“

Po obědě pokračovali v jízdě, která začínala být nesnesitelně pomalá i na zraněného Mikuláše. Aby se trochu zabavil, dal se do řeči s velitelem císařského doprovodu a několika dalšími rytíři. Brzy se k němu však připojila Toria, která necestovala

v jednom z kočárů, ale jela na koni. Držela se v sedle sebevědomě jako někdo, kdo se jezdeckému umění učil od malička, což nebylo příliš obvyklé ani mezi vznešenými ženami křesťanského světa, natožpak u dcery lodního tesaře z jakéhosi nekonečně vzdáleného ostrova.

„Ještě nemáš plné zuby mých historek?“ usmál se na ni Mikuláš.

Pokrčila rameny. „Jsou pořád lepší než dvorské klevety.“

„Na svou obranu musím uvést, že je tvoje paní velice zvědavá.“

„O tom není pochyb,“ usklíbila se Toria. Přijela k němu o něco blíže a ztišila hlas. Mikuláš z ní cítil vůni růžové vody, pomeranče a kardamomu. „Musím tě varovat, abys na sebe nevyzradil příliš mnoho. Moje paní na nic nezapomíná. A každá informace jí může být jednou k užitku.“

Mikuláš se jí zvědavě zadíval do očí. Byly o něco světlejší než barva její pleti, připomínaly tmavý jantar. Nedokázal z nich vyčíst vůbec nic.

„Rozumím,“ prohlásil, i když si ve skutečnosti nebyl jistý, co si z toho má vzít. Má snad císařova sestřenka nějaké vlastní plány?

Věděl, že mu Toria víc neprozradí, ne tady na otevřené pláni, kde ji mohly slyšet leccjaké uši. Rozhodl se proto změnit téma. „Paní Agnes se zmínila, že ses před vstupem do jejích služeb živila čtením z ruky. Pořád se tomu ještě věnuješ?“

V ulicích Akkonu bylo takových potulných věštkyň jako švábů, žádná z nich se ho ale nechtěla dotknout, protože nosil plášť se zeleným křížem řádu lazariánů. Nikdy se proto nedozvěděl, co ho v budoucnosti čeká, pokud ovšem bylo takovým předpovědím možno věřit.

„Z ruky ne, ale zato z hvězd,“ opravila jej Toria s neskryvanou hrdostí. „Slečna Agnes přislíbila, že mi na Haweně zařídí malou pozorovatelnu. Můžeš se za mnou někdy zastavit, pokud si při všem tom vyšetřování najdeš nějaký čas.“

„Určitě najdu,“ ujistil ji, přestože vůbec netušil, jak náročnou budou mít práci. Čtení z hvězd bylo bezpochyby spolehlivější, vždyť mu důvěřovali i panovníci a leckterí duchovní. Nevěděl

sice, jak se takovému umění naučila dívka z konce světa, ale když její schopnosti zaujaly i císařovu sestřenici, snad to nemohla být úplná šarlatánka.

„Výborně, budu ti ráda k službám. Nejsou sice nejlevnější, ale chudobou jistě netrpíš. Ostatně ses podílel na drancování Konstantinopole.“

Mikuláš zrudl. Na to, co se stalo v donedávna největším městě křesťanského světa, nikdy nebyl pyšný, právě naopak. Ale zpravidla se alespoň na Západě nesetkával s lidmi, kteří by mu účast na dobývání Konstantinopole vyčítali. Vždyť se na něm obohatil nespočet šlechticů i duchovních, o Benátčanech ani nemluvě.

„Jsi snad křesťankou východního ritu, má paní?“ zeptal se napřímo. Mohl říct i *schizmatička* nebo rovnou *kacířka*, ale nechtěl si ji zneprátnit. Nějakým zvláštním způsobem ho přitahovala, snad mu svým vzezřením i sebevědomím připomínala ženy ze Svaté země.

„Kdo říká, že jsem křesťanka?“ Toria s úsměvem přivřela oči. „Šťastnou cestu do Štrasburku, pane Mikuláši. A možná brzy na viděnou.“

Pobídla koně, aniž čekala na odpověď. Mikuláš nevěřicně zavrtěl hlavou. Ještě že mě nevidí můj otec, pomyslel si. Jestli mu vadilo, že jsem se zapletl s dcerou zlatníka, tahle žena by ho dozajista přivedla do hrobu.

První noc strávili v městečku Kolmar, kde je místní přijali s překvapivou vřelostí. Mikuláš, který se ubytoval v hostinci hned naproti kostelu svatého Martina, se brzy dozvěděl proč: Kolmar se těšil zvláštní přízni Fridricha Barbarossy, zatímco Ota Brunšvický jej zanedbával. Měšťané proto doufali, že se za Fridricha II., tedy Barbarossova vnuka, dočkají dalších privilegií.

Když zapil večeri dobrým alsaským vínem, chystal se po celém dni stráveném v sedle jen svalit na lůžko a spát jako

zabitý. Před svým takřka smrtelným zraněním snášel dlouhé cesty dobře, rozhodně lépe než Robert, kterého trápila čím dál pokročilejší lepra. Jenže teď stačilo jen několik hodin pozvolné jízdy a lazariánovi malomocenství skoro záviděl, připadal si totiž jen krůček od hrobu.

S obavami si ve svém hostinském pokoji sundal obvazy, aby si prohlédl ránu pečlivě zašitou císařovým chirurgem. Ulevilo se mu, že se neotevřela ani nehnisala. Znovu ji obvázal čistým lněným plátnem, které dostal od johanitů, v jejichž komendě se dlouhé týdny zotavoval, a ulevil rozbolavělému tělu štamprlí klášterní kořalky.

Ještě jeden den, pomyslel si. Jeden den cesty a budu ve Štrasburku, vyslýchat po Robertově boku podezřelé pobudy.

Z myšlenek ho vyrušilo zaklepání.

„Nic dalšího nechci!“ zavolal. Šenkýř byl přátelský, ale poněkud neodbytný a neustále se mu snažil prodat něco navíc.

K Mikulášovu roztrpčení se otevřely dveře, místo šenkýřova falešného úsměvu se v nich však objevila vážná tvář patřící mladému, nanejvýš patnáctiletému chlapci.

„Paní Agnes si žádá tvou společnost,“ oznámil mu strojeně.

„Ted?“ podivil se Mikuláš. „Tak dlouho po setmění?“

„Ano, teď. Následuj mě.“

Chlapec ani nečekal na odpověď, jako by byl zvyklý na to, že jeho paní nikdo neodporuje. Neodporoval ani Mikuláš, přestože se mu hlavou honily nejrůznější myšlenky. Co ode mě může chtít? znělo mu v uších. Nebylo to jen tak, aby si svobodná, a ke všemu velmi urozená dáma v noci vyžádala setkání s jen o něco málo starším mužem...

Prošli kolem výčepu, kde stále popíjelo několik mužů z jejich ozbrojeného doprovodu, až na studený podzimní vzduch. Mikuláš si uvědomil, že není ozbrojený – ne snad, že by svůj meč potřeboval na obranu proti Agnes, ale co kdyby je po cestě přepadl nějaký pobuda? Chlapec, který ho vedl, měl u pasu dýku, ale nejspíš mu sloužila spíš na krájení sýra než jako zbraň.

Zapudil myšlenky na přepadení. Pokud by si Bůh přál jeho smrt, mohl přece snadno podlehnout svým nedávným zraněním,

nemusel ho teď nechat ubodat někde v úzkých uličkách Kolmaru.

„Není to daleko,“ prohlásil chlapec, jako kdyby mu z tváře vyčetl obavy.

Mikuláš se po několika zatačkách v temných ulicích neznámého městečka dočista ztratil. Konečně se zastavili před čerstvě omítnutou zdí, za kterou se tyčil dům s červenou střechou. Obešli ho a vstoupili postranní brankou do zahrady. Vedlejším vchodem pak vešli do budovy, kde už na ně čekal další sluha se svícem v ruce.

Mikuláš si připadal jako ve snu. Kde to proboha jsem? prolétlo mu hlavou. A co se to děje?

Vyšli po schodech až do posledního patra. Celý dům tonul v naprostém tichu – s výjimkou funění druhého sloužícího, podstatně staršího, než byl ten, který ho doprovázel až sem.

Sluha se nahoře zastavil před zavřenými dveřmi a mlčky Mikulášovi pokynul, že má vstoupit.

„Sám?“ ujistil se.

Sloužící si přiložil prst na rty. Přikývl.

Mikuláš vzal za kliku a cítil, jak mu srdce buší v hrudi.

V komnatě ho jako první udeřilo do očí světlo, které proudilo ze všech stran. Vzadu v místnosti plápolal krb, z něhož až k němu sálalo příjemné teplo, na stěnách byly zavěšené svíce. Naproti krbu stála vyřezávaná postel a na jejím rohu seděla Agnes a zpříma se mu dívala do očí. Byla oblečená jen v noční košili, dlouhé zlaté vlasy rozpuštěné na ramenou.

„Posaď se vedle mě,“ pokynula mu.

Poslechl ji, přestože se musel přinutit k pohybu a v krku mu vyschlo. Nebylo to tak dávno, kdy se ocitl v blízkosti spoře oděné ženy, jenže to byla dcera lazebníka, ne sestřenice samotného císaře.

„Celý jsi zrudl,“ ušklíbla se Agnes a položila mu ruku na koleno. Cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Odtáhl se. „Je ti horko? To musí být tím krbem...“

Mikuláš naprázdno polkl a přikývl.

„Neboj se, tady nás nikdo rušit nebude. Říkají ti něco bekyně?“

Překvapeně zamrkal. Zavrtěl hlavou.

„Jsou to následovnice Marie z Oignies, jedné bohaté měšťanky z Flander, kterou mnozí považují za světicí.“ Nevěřicně se tomu zasmála. „Zasvětila svůj život chudobě a odolávání pokušení, což z nějakého důvodu inspiruje další měšťanské dcery a vdovy po širokém okolí. Ty v Kolmaru bydlíš právě v tomhle domě, který patří vdově po soukeníkovi. Proto jsem se tu ubytovala, vždyť jsou tu jen samé ženy, a navíc zbožné a počestné.“

„A co to má co společného se mnou?“ nechápal Mikuláš.

„Jedna z dívek má jisté pochybnosti o důležité životní volbě. Říkala jsem si, že tu budete mít soukromí, které si zasloužíte.“

„Pořád tomu nerozumím...“

„Ale no tak, pane Mikuláši, měj trochu sebevědomí! Jsi přece barbar z Východu, z nespoutaných Čech. Kraje Barbarossových divokých psů, kteří u Milána ještě před nedávnem opékali děti na rožni.“

„To jsou sprosté pomluvy,“ zamumlal Mikuláš, který teď znovu zrudl z úplně jiných důvodů.

„A navíc jsi křižák, dobyvatel Konstantinopole. A vyléčený malomocný, samozřejmě chápu, že to na ni udělalo dojem. Sama jsem v jistém pokušení...“

„Opravdu nevím, kam tím míříš.“

„Myslela jsem si, že jsi bystřejší,“ povzdechla si Agnes. „Zkrátka jsem se rozhodla, že děvčeti poskytněš onu tělesnou rozkoš. Ať se může správně rozhodnout.“

Mikuláš naprázdno otevřel ústa. Císařova sestřenice se chtěla stát jeho kuplířkou? Co to mělo u všech svatých znamenat?

Agnes nečekala na jeho odpověď a hlasitě tleskla. Dveře do komnaty se znovu otevřely, tentokrát jimi ovšem vstoupila další žena, na rozdíl od císařovy sestřenice nahá tak, jak ji Hospodin stvořil. Mikulášovi se rozbušilo srdce, protože ji poznával. Cítil, jak mu rudnou tváře, a v krku mu náhle úplně vyschlo.

Agnes vstala a políbila Mikuláše letmo na tvář.

„Nechám vás o samotě,“ oznámila jim. Když procházela kolem nahé astroložky, pošeptala jí do ucha: „Buď jemná, ještě se zotavuje ze zranění.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pán prokletých jezdců.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.